

**Տ. ՀՈՎՆԱՆ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ՀԱԿՈԲՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷՋՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
ՄԵՐ ՏԵՐ ՀԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍԻ
ԱՆՎԱՆԱԿՈՉՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԻ ԱՌԻԹՈՎ**
(13 հունվարի, 2016 թ.)

Յանուն Հօր և Որդւոյ և Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

**«Տէ՛ր Աստուած մեր, որ կոչեցէ՛ր զմեզ
զքրիստոնեայս յանուն միածնի Որդւոյ քո»
(Ս. Հովհան Ոսկերեքան):**

Սիրելի՛ հավատացյալ քույրեր եւ եղբայրներ, շնորհավորում եմ ամեն-
քիս, քանի որ այսօր բոլոր քրիստոնյաների տոնն է: Գրեթե երկու հազար
եւ ավելի տարի առաջ, Աստիոքի ժողովարաններից մեկում, Քրիստոսի
հետեւորդներին անվանեցին քրիստոնյաներ: Արդարեւ, մարդուն տրված
տիտղոսների մեջ չկա որեւէ անուն կամ կոչում այնքան մնայուն ու պատ-
վաբեր, որքան «քրիստոնյա»-ն է, որը հավատացյալի կյանքը վսեմաց-
նում, բյուրեղացնում է, շնորհագարդում է տարբեր առաքիլություններով:
«Քրիստոնյա»-ն այն տիտղոսն է, որը կարող են հավասարապես կրել ու
հպարտանալ թե՛ թագավորները եւ թե՛ հպատակները, թե՛ հարուստներն
ու թե՛ աղքատները, թե՛ իմաստունները եւ թե՛ տգետները: Որքան միտք
ու եռանդ, որքան ժամանակ է հարկավոր, միայն Աստծուն է հայտնի,
աշխարհիկ վաղանցուկ տիտղոսներին արժանանալու համար, սակայն
դրան գուցահեռ՝ չենք կամենում աստվածային տիտղոսն ստանալ, որ
տրվում է Քրիստոսի անունով, եւ որով դառնում ենք Աստծո ստեղծած
տիեզերական մեծ ընտանիքի մեկ անդամը: Լինել քրիստոնյա՝ նշանա-
կում է պատկանել Քրիստոսին, հետեւել եւ դավանել Նրա կողմից տրված
աստվածային լույս պատգամներն ու սկզբունքները: Ո՞րն էր մեր Տեր Հի-
սուս Քրիստոսի առաքելությունն այս աշխարհում: Վստահաբար, մեր Տե-
րը եկավ, որ փրկի մեղքի, խավարի մեջ խարխալող մարդուն. ինչպե՛ս
պետք է դա իրագործվեր, եթե ոչ Նրա գոհաբերումով, խաչի անարգա-

լից մահով եւ Նրա իսկ կողմից Աստծո լույս պատվիրանները քարոզելով: Ուստի, յուրաքանչյուր ճշմարիտ քրիստոնյայի պարտականությունը նույնը պետք է լինի այդ նվիրական առաքելության մեջ՝ աշխարհի փրկության եւ հոգիների լուսավորության համար: Ճշմարիտ քրիստոնյան պետք է կարողանա անտեսել իր պահանջները, ցանկությունները՝ զոհել ու զոհաբերվել իր նմանի համար, աշխարհի փրկության եւ հոգիների լուսավորության համար:

Բյուզանդական Արկադիոս կայսրն իր պալատականների հետ գրուցելիս ասաց, որ որոշել է պատժել Հովհան Ոսկերեւրան հայրապետին. վերջինս հանդգնել էր Եկեղեցու սրբազան բեմից պախարակել կայսեր անընդունելի վարքն ու վարքագիծը: Կայսրն ասաց. «Ցանկանում եմ պատժել հայրապետին», եւ այնտեղ գտնվող հինգ պալատականներից յուրաքանչյուրն իր հերթին պատժի մի միջոց առաջարկեց: Առաջինն ասաց. «Մի հեռավոր անձանոթ վայր աքսորե՛ք», երկրորդը՝ «Բռնագրավե՛ք նրա ողջ ունեցվածքը», երրորդը՝ «Շղթայակապ գնդանը նետե՛ք», չորրորդը՝ «Սպանե՛ք սուրբին»: Իսկ հինգերորդը, լսելով նրանց, ասաց. «Բոլորդ էլ սխալվում եք. եթե սուրբին մի օտար վայր աքսորեք, այդ օտարությունը նրա համար ծննդավայրի, հայրենիքի կվերածվի, եթե նրա ունեցվածքը, ինչքը բռնագրավեք, ապա աղքատներին կգրկեք ողորմությունից, եթե շղթայակապ գնդանը նետեք, այդ շղթանները նրա ձեռքերի մեջ ծաղիկներ կդառնան: Եւ եթե սպանեք, նրա ցանկությունը կատարած կլինեք, քանզի նա վաղուց սպասում էր Տիրոջ երկնավոր պսակին արժանանալուն: Մենք չենք կարող սուրբին որեւէ փորձության ենթարկել, այլ միայն մեղք գործելու մղել, սակայն դա էլ չենք կարող, քանզի նա Քրիստոսին անվանակից՝ քրիստոնյա է»:

Սիրելի՛ քույրեր եւ եղբայրներ, եթե մեղքի մեջ ընկածին չպետք է առաջնորդենք դեպի ճշմարիտ ճանապարհը, դժվարության մեջ գտնվողին չպետք է ձեռք մեկնենք, եթե գրկվածի իրավունքները չպետք է վերականգնենք, Աստծո տված բարիքից մաս եւ բաժին չպետք է հանենք կարոտյալներին, ապա ամոթ պետք է զգանք մեր անվան համար ոչ միայն, որ քրիստոնյա ենք, այլ՝ այս սրբազան կամարների ներքո գտնվելու եւ աղոթելու համար:

Հին աշխարհում, ուր տիրում էր մեղքն ու ապականությունը, չէին կարող գործել բարոյական օրենքները, եթե չլինեին Քրիստոսի եւ Նրա առաքյալների նահատակության, հետագա դարերի սրբերի կենդանի

օրինակները. դրանց հիմամբ քրիստոնեությունն իր կոմանները հաստատեց այս աշխարհում:

Հին աշխարհում մի հեթանոս թագավոր բռնանում է իր քաջ զինվորներից մեկին՝ ասելով. «Պետք է ուրանաս Քրիստոսին...»: Զինվորականը բացում է կուրծքը, ցույց տալիս վերքերը եւ ասում թագավորին. «Այս բոլոր վերքերը գոյացել են ռազմադաշտում՝ հայրենիքս եւ թագավորիս պաշտպանելու ժամանակ. մեկ վայրկյան անգամ չեմ երկմտի եւ կնահատակվեմ իմ երկնավոր թագավորի համար, քանզի կրում եմ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի անունը, այսինքն՝ քրիստոնյա եմ»:

Թագավորի, զինվորի, գիտնականի եւ հոգեւորականի անվանն ու կյանքին ոչինչ չի կարող բերել այնքան փառք եւ վսեմություն, որքան «քրիստոնյա» անվանումը: Այն երկնատուր շնորհ է, որ մեզ առաջնորդում է ճշմարիտ հավատքի, անսպառ սիրո, եղբայրական գործակցության մեր նմանի հետ եւ հնազանդության՝ երկնավոր Հոր կամքին: Բավական չէ ինքներս մեզ խաբենք, թե քրիստոնյաներ ենք՝ Եկեղեցի գալով, մոմ վառելով, բարեգործական, սոցիալական բազմաթիվ ծրագրեր իրականացնելով: Եթե մեր մեջ կա հակառակության ոգի, նախանձ, եւ եթե մեզանից չվանենք այդ մեղքերը, չենք կարող լինել ճշմարիտ քրիստոնյա, քանզի այս ամենը հակասում է մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի քարոզած լույս սկզբունքներին:

Արդ, սիրելի՛ հավատացյալ քույրեր եւ եղբայրներ, իբրեւ խորահավատ քրիստոնյաներ՝ գիտակցենք մեր անվան նշանակությունն ու մեր կյանքի մնացյալ օրերում հպարտությամբ կրենք այդ աստվածային տիտղոսը, սրբությամբ պահենք Տիրոջ պատվիրանները եւ միաբերան ասենք Հովհան Ոսկերեւանի վերջին խոսքերը.

«Փսոնք Քեզ, Տեր Աստուած մեր, յաղագս ամենայնի, որ կոչեցեր զմեզ զքրիստոնեայս յանուն միածնի Որդոյ քո». այժմ եւ միշտ եւ յաւիտեանս յաւիտենից. ամէն»:

